

Γιώργος Μουρμούρης

ΝΗΣΟΣ ΡΩ

Καταγγελία φαντάρων, πριν ένα χρόνο, για τις συνθήκες στο νησί

Για τους περισσότερους η Ρω είναι γνωστή μόνο από την περίφημη «κυρά» της. Ίσως και από τις συχνές αναφορές του τελευταίου διαστήματος, λόγω του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού που συμπυκνώνεται στο σύμπλεγμα του Καστελόριζου. Με βάση την ελληνική οπτική, τα μικροσκοπικά νησιά προσδίδουν στο ελληνικό κράτος τη δυνατότητα να εκμεταλλευτεί εκατοντάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα θαλάσσιου και υποθαλάσσιου πλούτου, ενώνοντας παράλληλα την Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη του με αυτή της Κύπρου και αφήνοντας την Τουρκία σε ρόλο παρατηρητή στο πάρτι δισεκατομμυρίων που στήνεται στην ανατολική Μεσόγειο.

Για τους φαντάρους όμως, η Ρω είναι ένα κολαστήριο. *«Πέραν των ατέλειωτων συναγερμών με υπηρεσίες όλη τη νύχτα (λόγω του ανταγωνισμού με την Τουρκία στο Αιγαίο αλλά και του προσφυγικού), δεν καλύπτονταν το τελευταίο διάστημα ούτε οι βασικές ανάγκες των φαντάρων»*, κατήγγειλαν ομαδικά στρατευμένοι στο Δίκτυο Ελευθέρων Φαντάρων «Σπάρτακος» τον Μάρτιο του 2017.

Και περιέγραφαν την κατάσταση στη Ρω ως εξής:

«Έλλειψη νερού λόγω κακών υλικών και της άγνοιας των αρχιφυλάκων για αφαλάτωση, κτίρια παλιά χωρίς θέρμανση απ' τα οποία έβγαине νερό απ' το πάτωμα και το ταβάνι όταν έβρεχε, στρατιώτες νησικοί για δύο και τρεις μέρες στο φυλάκιο, τρώγοντας μόνο ψωμί, λόγω της αδυναμίας τροφοδότησης του νησιού, βραχυκυκλωμένα δίκτυα ηλεκτρικού ρεύματος, είναι χαρακτηριστικά

παραδείγματα μιας εξαντλητικής θητείας που έχει παράλληλα παράλογες απαιτήσεις».

«Αυτά τα γράφουμε για να προφυλάξουμε αυτούς που πρόκειται να μπουκίσουν στρατό», έγραφαν τότε οι φαντάροι. Δεκαπέντε μήνες αργότερα, νωρίς το πρωί της 27ης Ιουνίου, ένας φαντάρος 22 ετών έβαζε τέλος στη ζωή του με το όπλο του.

Η αφορμή που οδήγησε τον νέο στην αυτοκτονία, μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, παραμένει άγνωστη. Το μόνο σίγουρο είναι όμως ότι οι συνθήκες στην ακριτική βραχονησίδα δημιουργούν ένα ασφυκτικό πλαίσιο, που δεν αφήνει χώρο για την παραμικρή στιγμή αδυναμίας.

«Υπήρχε ένα παιδί που έλεγε, δεν αντέχω. Η απάντηση ήταν τα καψώνια», καταγγέλλει στο Πριν ο Γ.Π. που υπηρέτησε δύο μήνες στη Ρω στις αρχές του 2017, σημειώνοντας ότι είναι σύνηθες οι φαντάροι να περνάνε ακόμα και τρεις εβδομάδες στη βραχονησίδα.

«Νερό για μπάνιο είχε μόνο από το σύστημα αφαλάτωσης, που δεν λειτουργούσε αν είχε κακοκαιρία. Τα πιάτα τα πλέναμε στη θάλασσα. Το βράδυ βέβαια το νησί δε φωτιζόταν. Για να φτάσουμε στη σκοπιά ανεβαίναμε με φακούς ένα κακοτράχαλο μονοπάτι, περίπου 20 λεπτά. Καίγαμε τα σκουπίδια σε ένα σημείο πίσω από το ελικοδρόμιο, με πετρέλαιο που παίρναμε από τις γεννήτριες. Ακόμα και μετά τον τραυματισμό φαντάρου από έκρηξη, και ενώ ήδη ένας άλλος είχε καεί στο χέρι, η πρακτική αυτή συνεχίστηκε. Ήταν κανονική υπηρεσία. Μας έλεγαν, “τη μέρα που δεν έχεις σκοπιά πήγαινε εκεί”. Θέρμανση βέβαια δεν υπήρχε, εκτός από κάποιες σόμπες γκαζιού και ένα τζάκι για το οποίο μάζευαν μόνοι τους ξύλα οι φαντάροι. Ακόμα και στελέχη έλεγαν ότι δεν περιμέναμε τέτοια κατάσταση στη Ρω».

Μοναδική εξαίρεση στο κολαστήριο, το μονοπάτι που οδηγεί στην πλακέτα της «κυράς». Πάντα ασβεστωμένο και περιποιημένο, για να φωτογραφίζονται τα στελέχη της κυβέρνησης -που τότε είχαν επισκεφθεί τη Ρω με την «εκλεκτή» παρέα χρυσαυγιτών.

Εδώ και πάνω από έναν χρόνο όλα αυτά ήταν γνωστά από την καταγγελία των φαντάρων στον «Σπάρτακο». Παρά τα κροκοδείλια δάκρυα για την αυτοκτονία του 22χρονου και τα δελτία τύπου που γράφονται σε άνετα γραφεία εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από το

κολαστήριο της Ρω, κανείς στην κυβέρνηση και το Γενικό Επιτελείο Στρατού δεν μπορεί να πει ότι δεν γνώριζε.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**